

Arrest

**nr. 150 825 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Aangaande het beroep in hoofde van A.R.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing van 8 april 2015 in hoofde van A.R. op 26 mei 2015 werd ingetrokken door de commissaris-generaal.

Haar beroep is derhalve doelloos en dient te worden verworpen.

2. Aangaande het beroep in hoofde van M.K., M.A., M.Z. en M.T.

2.1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers M.A., M.Z. en M.T. zich voor hun huidige asielaanvraag baseren op dezelfde motieven als degene die door eerste verzoeker, hun vader M.K., worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Na lezing van het administratief dossier dient tevens te worden vastgesteld dat eerste verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen omwille van zijn poging om het incident van 2000 in Aldy, waarbij vier van zijn familieleden omkwamen bij een massale inval door Russische troepen, op te helderen en gerechtigheid te eisen.

De eerste asielaanvraag van eerste verzoeker werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 38 010 van 29 januari 2010. Het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. De tweede asielaanvraag van eerste verzoeker werd niet in overweging genomen omdat er geen elementen of gegevens door hem werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Eerste verzoeker ging hiertegen niet in beroep.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: twee brieven van Annemarie Gielen, secretaris-generaal van Pax Christi Vlaanderen, betreffende hun situatie; een USB-stick voor met een documentaire over Tsjetsjenië; en beelden van een persconferentie van Memorial.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers zich in het bijzonder niet kunnen vinden in de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen neergelegde twee brieven van Annemarie Gielen, secretaris-generaal van Pax Christi betreffende hun situatie en opmerken dat deze stukken hun asielrelaas expliciet bevestigen en stellen dat zij bij terugkeer gevaar lopen, merkt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota op dat verzoekers geen argumenten aanbrengen die alsnog vermogen afbreuk te doen aan de appreciatie door de commissaris-generaal van deze stukken. In deze is de commissaris-generaal terecht van mening dat deze stukken slechts een herhaling bevatten van de door verzoekers aangehaalde asielmotieven maar geen objectief bewijs vormen voor de door hen aangehaalde feiten en problemen. Deze brieven werpen geen ander licht op de door verzoekers aangehaalde motieven en zijn op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, omwille van redenen die zijn weergegeven in de bestreden beslissingen. Bovendien werd eveneens vastgesteld dat de inhoud van deze brieven moeilijk te rijmen valt met de verklaringen van eerste verzoeker.

Ook met betrekking tot het andere neergelegde stuk, een USB-stick met een documentaire over Tsjetsjenië en beelden van een persconferentie van Memorial, is de commissaris-generaal terecht van oordeel dat dit stuk niet van die aard is dat het de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt gezien deze algemene informatie bevat over de situatie in Tsjetsjenië maar geen persoonlijke vervolging aantoon. Dit dient echter in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoon dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissingen niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekers brengen voorts geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie van de commissaris-generaal en de eruit gedane gevolgtrekkingen, met name dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist of foutief zijn.

2.5. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juni 2015, voeren verzoekende partijen aan dat het schrijven van 11 maart 2015 niet werd onderzocht. Voor het overige verwijzen verzoekende partijen naar het verzoekschrift.

Verzoekende partijen hun kritiek dat het schrijven van 11 maart 2015 niet werd onderzocht, mist feitelijke grondslag en elke ernst, nu de commissaris-generaal de brief van Annemarie Gielen, secretaris-generaal van Pax Christi, van 11 maart 2015 wel degelijk aan een onderzoek heeft onderworpen en zijn bevindingen hieromtrent omstandig heeft gemotiveerd. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partijen eerder in hun verzoekschrift zelf aangaven zich niet te kunnen vinden in de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent deze en de andere brief van 29 december 2014 van Annemarie Gielen, waarmee zij aldus uitdrukkelijk te kennen gaven dat de commissaris-generaal die brieven wel degelijk heeft onderzocht en zijn vaststellingen hieromtrent heeft gemotiveerd en dat zij van die bevindingen dus wel degelijk op de hoogte zijn. In de beschikking van 26 juni 2015 wordt dienaangaande als volgt gesteld: "Waar verzoekers zich in het bijzonder niet kunnen vinden in de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen neergelegde twee brieven van Annemarie

Gielen, secretaris-generaal van Pax Christi betreffende hun situatie en opmerken dat deze stukken hun asielrelaas expliciet bevestigen en stellen dat zij bij terugkeer gevaar lopen, merkt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota op dat verzoekers geen argumenten aanbrengen die alsnog vermogen afbreuk te doen aan de appreciatie door de commissaris-generaal van deze stukken. In deze is de commissaris-generaal terecht van mening dat deze stukken slechts een herhaling bevatten van de door verzoekers aangehaalde asielmotieven maar geen objectief bewijs vormen voor de door hen aangehaalde feiten en problemen. Deze brieven werpen geen ander licht op de door verzoekers aangehaalde motieven en zijn op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, omwille van redenen die zijn weergegeven in de bestreden beslissingen. Bovendien werd eveneens vastgesteld dat de inhoud van deze brieven moeilijk te rijmen valt met de verklaringen van eerste verzoeker.”

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststelling en ze werpen er geen ander licht op.

Verzoekende partijen verwijzen voor het overige naar het verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 juni 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS